

Realizm Akımı

Realizm Nedir Kelime Kökeni Hakkında Kısaca Bilgi

Fransızca “Réalité-Réalisme” kökenli bir kelime olan “**Realizm**” terimi, “gerçek” kelimesinden türetilmiştir ve edebiyat teriminde “Gerçekçilik” olarak da ifade edilir. Felsefede “gerçek”, “düşünülen, tasarlanan veya hayal edilen şeylere karşıt olarak var olan” olarak tanımlanır. Bu, varlığın insan zihninden geçip bozulmamış hali anlamına gelir.

Genel bir bakış açısıyla **edebi akımlar** incelendiğinde, bu akımların sanat eserlerinde neyin “gerçek” olarak kabul edildiğinin estetik anlayışlarını da belirlediğini görürüz. Gerçeklik, sanatsal yapıları biçimlendiren bir faktördür. Örneğin, klasisizm, gerçeği platonik ideal olarak kabul ederken romantizm duyguları, Sürrealizm ise bilinçaltını gerçek olarak kabul eder. Bu akımlar, ele aldıkları şeylerin esas gerçekler olduğunu iddia ederler.

Realizmin gerçeği ise gözle gözlemlenen, mantıkla anlaşılabilir ve yine mantıkla yansıtılan, yani beş duyu organıyla herkes tarafından aynı şekilde algılanabilen nesnelere dir. Bu, doğanın idealize edilmemiş, saf haliyle kabul edilen gerçekliğidir.

Sanatta Realizm Akımı

Realizm sanatta, günlük yaşamın, toplumsal sorunların ve insan deneyiminin ayrıntılı ve doğru bir şekilde tasvir edilmesi ilkesine dayanır. Bu yaklaşım, bireysel duyguların önüne geçerek nesnellik ve gerçeği vurgular. Realistler, romantizmin coşkulu ve tabiatı aşkınlaştırma isteğine tepki olarak ortaya çıkmışlardır. Onlar, bu romantik anlayışın, gerçekliği bozduğunu düşünmüş ve bu sebeple gerçeğin betimlenmesi gerektiğini savunmuşlardır.

Realizmin temelleri pozitivistliğe dayanır. Ayrıca, toplumsal, siyasi, felsefi ve estetik nedenlerle şekillenen natüralizm ile benzerlik gösterir. Natüralizm akımı, pozitivistliğe ek olarak Darwinizm prensiplerine daha fazla ağırlık verir, bu nedenle realizm ve natüralizm ayrışır. Natüralizm, gerçekliği incelemek ve insan davranışlarını doğa yasalarıyla açıklamak konusunda daha radikal bir yaklaşım benimser. Bu nedenle, natüralizmi realizmin bir türü olarak düşünmek yanıltıcı olur.

Öte yandan, Parnasizm akımı, şiirdeki realizmin ve natüralizmin bir türüdür. Her üç akım da benzer sosyokültürel nedenlerden kaynaklanır. Bu nedenle, bu birimde sadece realizm ele alınacak, sonraki birimde natüralizm ve **Parnasizm** daha ayrıntılı bir şekilde incelenecektir. İlk olarak, realizmin siyasi yapısına dair bilgi verilecektir.

Her sanat akımının ortaya çıkışında, toplumun dinamikleri ve siyasi olaylar gibi derinlemesine etkileyen faktörler bulunur. Sanatın evrimi sadece estetik kaygılarla sınırlı değildir. Realizm ve

natüralizm gibi akımlar, diğerlerine göre daha fazla, toplumsal ve siyasi gelişmelere sıkı sıkıya bağlıdır. Bu nedenle, realizm ve natüralizmin doğuşunu anlamak için, bu akımların gelişiminde önemli bir rol oynayan toplumsal ve siyasi olaylara odaklanmak zorundayız.

Realizm ve natüralizm, özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısında, Avrupa'da ortaya çıkan toplumsal değişimlere yanıt olarak gelişmiştir. Bu dönemde sanayi devrimi büyük bir hız kazanmış, kentleşme artmış ve sınıfsal farklılıklar daha da belirginleşmiştir. Sanayileşme, teknolojik ilerlemeler, ekonomik değişimler ve sınıf ayrımlarının derinleşmesi, toplumun farklı kesimlerinin yaşam deneyimlerini etkilemiş ve bu, yazarların yazdıkları eserlere yansımıştır.

Natüralizm ve realizm yazarların toplumdaki adaletsizlikleri, insanların yaşam koşullarını ve işçi sınıfının zorlu yaşamını ele almalarının bir sonucu olarak doğmuştur. Bu akımlar, toplumsal sorunları eleştirel bir bakış açısıyla inceleyerek toplumu bilinçlendirmeyi amaçlamıştır. Özellikle natüralizm, Charles Darwin'in evrim teorisiyle etkilenmiş ve insan davranışlarını ve toplumsal olayları doğal sebeplerle açıklamaya çalışmıştır. Bu, insanları ve toplumu anlamaya yönelik yeni bir bilimsel yaklaşımın doğmasına neden olmuştur.

Realizm ve natüralizm, toplumun karmaşıklığını ve zorluklarını yansıtarak, sanatın sadece güzellik ve coşku üzerine inşa edilmediğini göstermiştir. Bu akımlar, toplumun daha iyi anlaşılmasına, değişime katkıda bulunmaya ve adaleti teşvik etmeye yönelik bir çaba olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, bu akımları anlamak için toplumsal ve siyasi gelişmelere dikkat etmek önemlidir.

Realizm Akımına Ortam Hazırlayan Siyasi ve Toplumsal Olaylar

Realizmin ortaya çıkışını anlamak için toplumsal ve siyasi zemin oldukça önemlidir. Bu akımın temelleri, Rönesans döneminde skolastik düşüncenin sorgulanmaya başlamasıyla atılmıştır. Aydınlanma Dönemi ise monarşik siyasi yapıyı eleştiren fikirlerin yeşermesine neden olmuştur.

17. yüzyılda René Descartes, aklın ve eleştirel düşüncenin önemini vurgulayarak düşünce dünyasına önemli katkılarda bulunmuştur. Montesquieu ise güçler ayrılığı ilkesinin gerekliliğine işaret etmiştir. Aydınlanma düşünürlerinden Voltaire, parlamenter sistemin temellerini atmıştır. Jean-Jacques Rousseau ise insanların yasalar karşısında eşit olması gerektiğini savunarak toplumsal eşitliği gündeme getirmiştir.

18. yüzyıldan itibaren bu filozofların fikirleri, geniş kitlelere ulaşmaya başlamıştır. Bu düşünce akımları, geleneksel düşünce yapısını hızla değiştiren Avrupa'da büyük etkiler yaratmıştır. Bu dönüşümün önemli bir dönüm noktası, 1789 Fransız Devrimi ile gerçekleşmiştir. Bu devrim, mutlak monarşinin çöküşü ve cumhuriyet rejiminin kurulması ile sonuçlanmış ve bu siyasi değişim, Fransa sınırlarını aşarak diğer Avrupa ülkelerine de yayılmıştır.

Fransız Devrimi'nin getirdiği değerler, yalnızca Fransa'da etkili olmakla kalmamış, aynı zamanda Avrupa'nın diğer bölgelerine de yayılmıştır. Eşitlik, adalet, özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi kavramlar, bu süreçte yaygınlaşmıştır. Ayrıca, bu devrim, milliyetçilik ideolojisinin de doğmasına neden olmuştur. Dolayısıyla, realizmin doğuşu için bu toplumsal ve siyasi zemini anlamak büyük önem taşır.

1789 Fransız Devrimi'nin etkileri, Fransa'da siyasi ve ekonomik bir kaosa yol açtı ve 1848'deki başka bir ayaklanma ile ülke daha da sarsıldı. Bu dönem, on yıllar boyunca süren karışıklıkların ardından cumhuriyetin kurulacağı bir dönemin başlangıcıydı. Bununla birlikte, bu dönemlerde Avrupa ve hatta Osmanlı İmparatorluğu, 1789 Fransız Devrimi'nin getirdiği milliyetçilik akımları nedeniyle hareketli bir durumdaydı. Çok uluslu imparatorluklar, bağımsızlıklarını kazanmak ve kendi ulusal devletlerini kurmak için örgütleniyor ve ayaklanıyordu. Bu süreç, Birinci ve İkinci

Dünya Savaşları'na kadar devam edecekti.

1848'den sonra Avrupa, isyanlarla dolu bir döneme şahitlik etti. Birçok ülke, bağımsızlıklarını ilan etti, parlamenter sistemlere geçti ve kendi anayasalarını oluşturdu. Bu, Avrupa'da ulusal kimliklerin yükselişine ve yeni devletlerin oluşumuna işaret ediyordu. Bu dönemdeki siyasi değişiklikler, modern Avrupa'nın temellerini atmada kritik bir rol oynadı.

Realizm Akımının Doğuşu / Ortaya Çıkışı

Realizmin doğuşu, dönemin akademik sanat kurallarına ve sosyal sınırlamalara karşı bir isyanla başlar. Akademik sanatın, sanatçıyı belirli sınırlar içinde sıkıştırmaya ve sınırlamaya çalışmasına bir tepki olarak ortaya çıkar. Bu sınırlamalar, yeni bir gerçekliği arayışını teşvik eder.

Realizm, 1850'lerden itibaren özellikle resim alanında gelişmeye başlar. Gustave Courbet'in "Ornans'ta Cenaze" adlı eseri, realizmin başlangıcı olarak kabul edilir. Bu resim etrafında gelişen tartışmalar, yavaşça gerçekçi sanat teorisinin oluşmasına yol açar. Bu tartışmaların merkezinde yer alan Champfleury (Jules François Felix Husson), "Madam Sand'a Mektup" adlı eseri ile gerçekçiliğin manifestosunu sunar ve yazılarıyla Courbet'nin tanınmasına büyük katkı sağlar. Champfleury, romanın günlük yaşamın bir aynası olması gerektiğine inanmıştır.

Realizm, bu dönemde sanatçıları ve yazarları, toplumun alt sınıflarının yaşamını, günlük yaşamın ayrıntılarını ve gerçek insan ilişkilerini betimlemeye yönlendirir. Sanatın amacı, toplumun sorunlarını ve insan deneyimini dürüstçe yansıtmaktır. Bu akım, ahlaki ve toplumsal eleştirilere odaklanarak romantizmin coşkulu ve idealize edilmiş dünyasına bir alternatif sunar. Dolayısıyla realizmin doğuşu, sadece sanatın evrimi açısından değil, aynı zamanda toplumsal ve kültürel bağlamda önemlidir.

Realizmin ilk öncülerinden biri olan Courbet, kendisini ilk olarak "realist" olarak tanımlayan sanatçıdır. Büyük bir ölçüde olan "Sanatçının Atölyesi" adlı tablosu, 1. Paris Dünya Sergisi'nde kabul edilmeyince, bu tablo ve diğer bazı eserleriyle birlikte aynı serginin girişinde "Realizm, G.

Courbet" adı altında sergilenmesiyle kendisini açıkça realist olarak tanımlar. Courbet, resmin somut bir sanat olduğuna dair bir bildiri bile yayınlar.

Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, Courbet'in "Ornans'ta Cenaze" gibi eserleri, büyük tartışmalara yol açmıştır. Ancak Paris Sergisi sonrasında, Courbet daha da devrimci bir kimliğe bürünür. Bu değişimin ardında, anarşist Proudhon ile tanışması ve onun etkisi vardır. Courbet, sanatı insanın zihnini açan bir devrimci uyarıcı olarak görme yolunda ilerler. Bu dönüşüm, realizmin sadece sanatsal bir akım olarak değil, aynı zamanda toplumsal ve siyasi bir boyut taşıdığını gösterir. Courbet, sanatı sadece güzellik veya estetik bir ifade aracı olarak değil, aynı zamanda toplumsal değişimin bir aracı olarak görme konusundaki radikal görüşleriyle tanınır. Bu, realizmin doğduğu dönemin toplumsal çalkantıları ve düşünsel değişimleri yansıtır.

Courbet, realizmin öncüsü olarak anılmadan önce, sanat dünyasında uzun bir gelişim sürecinin sonucudur. Onun estetik temelleri, romantizm ve realizm arasında bir köprü işlevi gören Barbizon Okulu ile bağlantılıdır. Barbizon Okulu, romantizmin doğaya kaçış temalarından esinlenerek doğalcılığa yönelen bir sanat hareketiydi. Bu okul, romantizmin melodramatik üslubuna karşı çıkarak doğal gerçekliğe vurgu yapmıştır.

Barbizon Okulu, Courbet gibi akademik geleneklere karşı bir çıkışın öncüsüdür. Théodore Rousseau, Jean François Millet ve diğer ressam, romantik geleneğe karşı çıkmış ve doğanın manzaralarını ve doğal yaşamı nesnel bir şekilde yansıtan tablolar yapmışlardır. Özellikle Millet, köylüleri ve toprak işçilerini aristokratlar tarafından genellikle resmedilmeyen bir ihtişamla resmetmiştir. Honoré Daumier ise Paris'in banliyölerini ve yoksul mahallelerini konu alan resimler yaparak, bu bölgelerde yaşayan sıradan insanları ve politikacıları sanatın içine almıştır.

Courbet gibi devrimci bir sanatçı, bu geleneklere karşı çıkan bir tavır sergilemiştir. Ayrıca sosyalist fikirleri benimsemiş olan Courbet ve Millet ile Daumier gibi sanatçılar, sanatın siyasi ve toplumsal boyutlarını daha da vurgulamışlardır. Bu, realizmin sadece estetik bir akım olmanın ötesinde, toplumsal bir bilinç ve siyasi bir ifade biçimi olarak kabul edilmesinin bir göstergesidir. Bu bağlamda, sanatın sadece güzellik veya estetik bir ifade aracı olarak değil, aynı zamanda toplumsal değişimin ve siyasi eleştirinin bir aracı olarak görüldüğü bir dönemde Courbet ve diğer sanatçılar önemli rol oynamışlardır.

Realizm Akımının Özellikleri ve Temel İlkeleri Nelerdir

1. Gerçeğin Temel Olması: Sanat eserlerinin temelini gerçekliğe dayandırır. Bu gerçeklik duygusal, bilinçaltı veya nesnel gerçeklik olabilir. Realizm, yaşanmış, elle tutulur ve gözle görülen nesnel gerçekleri vurgular. Pozitivizm ilkesine dayandığı için maddi gerçekliğe odaklanır ve metafiziği reddeder. İdealler ve hayallerle değil, yaşanabilirlik ihtimali yüksek olaylarla ilgilenir.

2. Sosyal ve Bilimsel Gerçekçilik: Tarih bilinci, bilimsellik, olgu gerçekçiliği ve sosyal gerçekçiliği içerir. Bu yaklaşım, gotik romanlar, alegorik ve sembolik ifadeler gibi romantik öğeleri reddeder. Realist yazarlar belgelere, yaşanmış hayat hikayelerine, tarih kitaplarına ve günlüklere başvurarak gerçekçi bir temel oluşturur. Bu bilgiler, metinde mantıklı bir şekilde ve hikayenin ihtiyaçlarına uygun olarak kullanılır.

3. Romanın Rolü: Stendhal'in "yol üzerinde gezdirilen bir ayna" metaforu, realist yazarların eserlerini tarif eder. Realizme göre, ne kadar gözlemlenebilir ve yaşanmış olgu varsa, bu gerçekler realist edebiyatın malzemesidir. Realist yazarlar, olağanüstü olaylardan ve mucizelerden kaçınırlar ve bunun yerine belgelere, gerçek yaşam hikayelerine ve tarihsel gerçeklere dayanırlar. Bu bilgiler, romanın yapısına mantıklı bir şekilde entegre edilir, böylece sanatsal gerçeklik ile yaşamın gerçeği

birleştirilir.

4. Nesnellik İlkesi: Realistler, romancının malzemesinin toplum ve insan olduğunu kabul ederler. Bu nedenle realist yaklaşım, okuyucunun duygularını coşturma amacı gütmeyip, romancının kendisi ile ele aldığı olay arasına mesafe koyarak nesnel bir bakış açısı benimser. Gözlemlenen olayları olduğu gibi yansıtmayı hedefler ve dışarıdan gözlem yapar. Pozitivizmin bilimsel nesnellik anlayışını benimseyen realistler, toplumsal gerçeklikleri bilimsel bir yaklaşımla ele alır.

Kahramanların davranışlarını nesnel bir bakış açısı ile betimlerler ve kişisel duygularını olayları anlatırken karıştırmamaya özen gösterirler. Herhangi bir ahlaki yargılamada bulunmazlar ve olayların doğal seyrine müdahale etmezler. Realist romancılar, olayları yorumlamak ve dersler çıkarmak yerine olayları nesnel bir şekilde aktarır ve okuyucuya kendi çıkarımlarını yapma özgürlüğünü tanırlar.

5. İnsan Tabiatı: Realizm, evrensel insan tabiatına odaklanır ve insanın ilkel özelliklerine vurgu yapar. Duygular, cinsellik, açlık gibi evrensel değerler insan doğasının bir parçası olarak kabul edilir. Realist eserler, insanları çevreleri ve toplumları içinde inceler, bu temel değerlerin nasıl sınıandığını gösterir. Realistler, insanların aynı şartlar altında aynı şekilde davranacaklarını ve sonuçların buna bağlı olarak olacağını savunurlar. İnsanlar biyolojik varlıklar olarak kabul edildiği için duyguların fazla önemli olmadığına inanılır.

6. Çeşitlilik: Realizm, her sosyal sınıftan ve her tür insanın romanlarda yer almasına izin verir. Saray çevresinden başlayıp bitirimhanelere kadar her türden karakter realist eserlerde bulunabilir. Kahramanlar belirli sosyal sınıfları temsil edebilirler ve bu, kahramanların belirli özelliklerle tanımlanmasına yol açar. Ancak tipleşme ve karakter gelişimi arasında bir denge bulunur.

7. Gözlem ve Betimleme: Realist edebiyatın özelliklerinden biri, betimlemedir. Realistler, edebi eserlerinde gerçek hayatın yansımalarını sunarak sahilik algısını güçlendirmeyi amaçlar. Detaylı mekân ve karakter tasvirleri bu akımın belirgin özelliklerindedir. Ayrıca, sanatçının iyi bir gözlemci olması gerekir; toplumu ve bireyleri dikkatlice gözler, gözlemlerini kayda alır. Realizm, modern bilimsel ve kültürel ilerlemenin geride bıraktığı varlıkların davranışlarını ve yaşadıkları ortamı betimleyerek bu dünyayı açıklar.

8. Dramatik Roman ve Olay Örgüsü: Realist yazarlar, olay örgüsüne daha az vurgu yapar ve betimlemeye odaklanır. Romantik romanların karmaşık hikayelerine realist romanlarda rastlanmaz. Realistler, yaşanmış olaylara dayandıkları ve nesnel gerçekliğe sadık kalmak zorunda oldukları için hayal güçlerini kullanma eğiliminde değillerdir. Realist romanda, betimlemeler sahneleme ve karakter tanıma amacıyla kullanılır.

Olayların akışı, okuyucunun kendi çıkarımlarını yapmasına dayalıdır. Bu türdeki romanda, her şeyi bilen bir anlatıcı yoktur ve okuyucunun kendi çıkarımları ön plandadır. Bu yaklaşım, olayların daha objektif bir şekilde sunulmasını sağlar. Dramatik romanda yazar, hikayenin sahnelerini oluşturarak kendi kendini anlatmasını sağlar. Bu, olay örgüsünün daha basit bir yapıya dönüşmesine yol açar. Goncourt Kardeşler'in "Romanda vakayı öldürmeye çalıştık" sözü, bu değişimi özetler.

9. Dil ve Üslup: Sanatçılar, olayları ve karakterleri eksiksiz bir şekilde betimlerken, dil ve üslup konusuna da özen gösterirler. Dilin ve içeriğin uyumu büyük bir öneme sahiptir. Gustave Flaubert gibi önde gelen realist yazarlar, her kavramı en iyi ifade edecek kelimeyi, fiili ve sıfatı aramayı ve kullanmayı savunurlar. Bu, realizmin şiirdeki yansıması olan parnasizmde daha da belirgin hale gelir.

Realizm Akımının Türk edebiyatındaki temsilcileri

Halide Edip Adivar
Halit Ziya Uşaklıgil
Yakup Kadri Karaosmanoğlu
Memduh Şevket Esendal
Recaizade Mahmut Ekrem
Reşat Nuri Güntekin
Ömer Seyfettin
Mehmet Rauf,
Sait Faik Abasıyanık,
Refik Halit Karay

Realizm Akımının Dünya Edebiyatından Etkili Temsilcileri

Fransız edebiyatındaki realizm akımı hızla yayılarak Avrupa ve Dünya edebiyatlarını etkisi altına almıştır. Gogol, Turgenyev, Tolstoy ve benzeri Rus gerçekçi yazarlar, kendi ülkelerinin toplumsal dinamiklerine odaklanarak gerçekçilik akımını farklı şekillerde yorumlamışlardır. Her biri kendi sosyo-psikolojik bağlamına göre bu akımı özgün bir bakış açısıyla ele almışlardır.

Gogol, Rus gerçekçiliğinin önde gelen bir temsilcisidir ve eserlerinde sıklıkla toplumsal eşitsizlik, bürokrasi ve bireyin içsel çatışmalarını işlemiştir. Turgenyev ise doğanın ve köy yaşamının detaylarına büyük bir vurgu yapmış, kırsal yaşamın zorluklarını ve güzelliklerini ustalıkla aktarmıştır. Tolstoy ise sadece kişisel içsel çatışmaları ele almakla kalmamış, aynı zamanda Rus toplumunun karmaşıklığını ve dönemin siyasi değişimlerini de işlemiştir.

Bu büyük yazarlar, gerçekçilik akımını kendi ülkelerinin tarihi ve kültürel bağlamına uygun bir şekilde ele almışlar ve edebiyata derinlik kazandırmışlardır. Realizmin bu önemli temsilcileri, insanın doğasını ve toplumsal dinamikleri anlamaya yönelik katkılarıyla edebiyat dünyasında unutulmaz bir iz bırakmışlardır.

Lev Tolstoy: Rus ve dünya edebiyatının önde gelen yazarlarından biridir. Aynı zamanda bir Hristiyan reformisti ve ahlakçıdır. Zengin bir ailenin çocuğu olarak doğan Tolstoy, genç yaşlardan itibaren Voltaire ve J.J. Rousseau'nun etkisinde kalır.

Kırım Savaşı sırasında topçu teğmeni olarak hizmet verir ve bu dönemde eserler yazmaya devam eder. Ardından köylüler için bir okul kurar, köylülerle toprak ağaları arasındaki anlaşmazlıkları çözmekle görevli bir yargıç olarak çalışır. 1860'larda Savaş ve Barış gibi büyük eserlerini yazmaya başlar. Anna Karenina ise 1870'lerde yayımlanır ve toplumun, evliliklerin iç yüzünü ele alır.

Tolstoy'un din ve ahlak konularında önemli eserleri vardır. Ayrıca tiyatroyu önemser ve bazı tiyatro oyunları yazar. Tolstoy'un yanı sıra, diğer yazarlar da realizmi farklı tekniklerle geliştirerek eserler vermiştir. Realizm, 19. yüzyılın sonlarına doğru ideolojik bir kimlik kazanarak sanat ve edebiyatta etkisini sürdürmüştür.

Stendhal: Kırmızı ve Siyah adlı romanıyla ve Julien Sorel karakteriyle realizmin öncülerinden biridir. Parma Manastırı adlı eseriyle de edebiyat tarihine geçmiştir. Gençliğinde Napolyon'un orduya katılmasının ardından Paris'e dönüp edebiyata yöneldi, ancak tiyatro yazarlığından başarılı olamadı. Almanya'da Destutt de Tracy ve Helvetius'un düşünceleriyle tanıştı.

Rusya seferine katıldı ve Napolyon'un düşüşünün ardından İtalya'ya gitti. Paris'e döndü, devlet kademelerinde çalıştı. Armance adlı ilk romanı yayımlandıktan sonra Kırmızı ve Siyah ve Parma

Manastırı gibi önemli eserleriyle ün kazandı. Eserlerinde kişisel ruhsal arayışlarını yansıttı ve ayrıca gezi ve biyografi alanlarında da çalışmalar yapmıştır.

Charles Dickens: Victoria Dönemi'nin önde gelen romancısıdır ve Sanayi Devrimi'nin neden olduğu zorlukları ve yoksulluğu eserlerinde işlemiştir. Dickens, orta sınıf bir ailede büyüdü, ancak ailesinin maddi zorlukları nedeniyle okulu bırakmak zorunda kaldı. Bir süre fabrikada çalıştıktan sonra babası borçları nedeniyle hapse girdi. Bu süreçte işçilerin yaşamını yakından gözlemledi. Zorluklarla dolu bir öğrenimden sonra bir avukatın yanında kâtiplik yapmaya başladı ve gazetecilik kariyerine atılmadan önce kısa bir süre parlamento muhabiri olarak çalıştı.

1837'de "Pickwick Papers" (Mr. Pickwick'in Serüvenleri) ile romancılığa adım atan Dickens, ilk romanıyla büyük bir başarı elde etti. Bu başarıyı 1838'de yayımlanan "Oliver Twist" izledi. "Oliver Twist," toplumsal sorunları ve ahlaki konuları sorgulayan yenilikçi bir yaklaşımla yazılmış ve Dickens'in klasikleri arasında önemli bir yer tutar. Sosyal sınıfların özgürlüğü için mücadele eden ve modern görüşlere sahip olan yazarın eserleri, sinemaya uyarlaması kolay yapılabilen yapıları nedeniyle birçok kez sinemanın konusu olmuştur, örneğin "Antikacı Dükkanı" (1841), "David Copperfield" (1850), "İki Şehrin Hikayesi" (1859), ve "Büyük Umutlar" (1861).

Honoré de Balzac: Stendhal ile birlikte romantizmden realizme geçişin önde gelen isimlerinden biridir. İlk olarak tiyatro alanında denemeler yapsa da romana yöneldi. Başlangıçta mizahi, gotik ve tarihsel romanlar yazarak geçimini sağlamaya çalıştı. Yayıncılık ve matbaacılıkla da uğraştı, ancak finansal başarı elde edemedi. 1828'de Köylü İsyanı adlı eseriyle ismini duyurdu.

Paris'e taşındıktan sonra yazarlık kariyeri daha da yükseldi. İnsanlık Komedisi adlı eserler dizisini oluşturmaya başladı ve Gerçekçilik akımının önde gelen isimlerinden biri haline geldi. Kendi hayatından ilham aldığı eserler yazdı, en ünlüleri arasında Vadideki Zambak, Tılsımlı Deri, Köy Hekimi ve Eugénie Grandet bulunur. Balzac, realizm ve natüralizmin kurucularından biridir ve eserlerinde gerçekçiliğe büyük önem vermiştir.

Turgenyev: Rus gerçekçiliğinin önemli temsilcilerindendir. "Babalar ve Oğullar" adlı eseri ile ün kazanmıştır. Toplumsal sisteme eleştirileriyle bilinir ve anarşist devrimci Mihail Bakunin aracılığıyla Hegel felsefesi ile tanışır. Batı'nın üstünlüğünü kabul eden Turgenyev, Rusya'nın Batılılaşması gerektiğini savunur.

Turgenyev, 1843'te "Paraşa" adlı uzun şiiri ile dikkat çekti ve Rus edebiyat kuramcısı Vissarion Belinski tarafından keşfedildi. Belinski'nin etkisiyle estetik anlayışını şekillendi. Edebiyatın gerçekleri yansıtmak ve haksızlıklara karşı mücadele etmek amacı taşıması prensibi Turgenyev için de önemli bir ilke haline geldi. "Babalar ve Oğullar" dışında "Düello," "Anuşka," "Taşralı Kadın," ve "Parasızlık" gibi eserleri de Türkçe'ye çevrilmiştir.

Gustave Flaubert: Fransız realizminin öncüsü olarak kabul edilir. Madam Bovary (1857) adlı romanı, burjuva ahlakını gerçekçi bir yaklaşımla ele alarak realizmin simgesi haline gelir. Genç yaşta düşünür Alfred Le Poittevin'in karamsar görüşleriyle tanışır ve doktor olan babasının etkisiyle tıp bilimine ilgi duyar. Lamartine'in Graziella romanını okuduktan sonra, bu tür bir romanın bir doktor gözüyle daha güçlü olabileceğini düşünür.

Güçlü gözlem yeteneğini geniş bir kütüphaneye birleştiren Flaubert, modern romancılığın kurucularından biridir. 1839'da başladığı Smarh eserini uzun bir çalışmanın ardından geliştirerek Ermiş Antonyus ve Şeytan (1874) adıyla yayımlar. Aynı zamanda Salambo (1862) ve Bir Delinin Hikayesi - Gönül ki Yetişmekte (1870) romanlarının da yazarıdır. Ölümünden sonra günlükleri Kırılarda ve Kumsallarda (1886) adıyla yayımlanır.

Nikolay Gogol: Rus gerçekçiliğinin öncüsüdür ve en ünlü eseri “Ölü Canlar” ile tanınır. Genç yaşlarda yazdığı tiyatro oyunları ironik üslubuyla dikkat çeker. “Dilanka Yakınlarında Bir Çiftlikte Akşam Toplantıları” adlı hikayeleriyle Rus edebiyat dünyasına giriş yapar. Halk kültüründen ve konuşma dilinden ilham alır ve özellikle Puşkin ve Belinski’nin dikkatini çeker. Üniversitede tarih dersleri verirken Mirgorod Hikayeleri’ni (1835) yayımlar. “Taras Bulba” gibi eserleri, Kazak coğrafyasında geçen çocukluk anlarına dayanır.

Gogol’un “Bir Delinin Hatıra Defteri” gibi eserleri, işinden sıkılan ve akıl hastanesine kapatılan bir memuru anlatır. “Müfettiş” ve “Ölü Canlar” gibi başarıları, Puşkin’in etkisi altında seçilen konuları içerir. Aynı zamanda bir oyun yazarıdır ve eserleri günümüzde dünya çapında sahnelenir. Gogol, Rusya’ya kendini tanıtan ilk yazarlardan biri olarak kabul edilir ve Tolstoy, Gonçarov ve Turgenyev gibi yazarlara Puşkin’in gerçekçi mirasından ilham verirken, Dostoyevski gibi yazarlar da Gogol’un canlı ve süslü üslubunu benimser. Ayrıca toplumsal eleştirileriyle yergi ustası Mihail Saltikov-Şcedrin gibi yazarları etkiler.

Goncourt Kardeşler: Fransız romanının realizmden natüralizme dönüştüğü dönemde etkili olan yazarlardır. Kendilerini sanata adanmış bu iki kardeş, benzer kişilikleri nedeniyle eserlerinde benzer bir üslup kullanmışlardır. 1852’de erotik Rönesans şiirlerinden örnekler sundukları bir makale yazmaları, kamu ahlakını ihlal gerekçesiyle tutuklanmalarına yol açmıştır.

1854’ten itibaren toplumsal tarih dizileri yazmışlar, Fransa’nın tarihini ayrıntılarıyla anlatmak için belge toplamış ve sanat eleştirileri yapmışlardır. 1860’lardan itibaren farklı toplumsal sınıfları açıkça ele alan romanlar yazmışlardır. Bu çalışmaları, natüralizm akımının yolunu açan Emile Zola’ya ilham kaynağı olmuştur. En ünlü eserleri Germinie Lacerteux’dur (1864).